

متن پرسش

با سلام: در تفسیر سوره ی احزاب پیرامون آیه ی تطهیر سوالم اینجاست که درست است که عصمت به صورت یک فضای معنوی اولیه به ائمه اهل البیت علیهم السلام در عین اختیار داده شده و آنها باید با اختیار خود آن را حفظ می کردند اما سوال اینجاست که همین عصمت اولیه یک موهبت خاص و ویژه است که به بقیه داده نشده؟ حب چرا به بقیه داده نشده؟ اگر بفرمایید خب خداوند به هر کس استعداد و موهبتی داده و این اختلافات عین عدل است می گویم این موهبت عصمت چیزی ورای استعداد های معمول خدادادی است. سوال دیگر اینکه می فرمایید شدت علم باعث عدم گناه آنان می شود خب برای غیر ایشان هم شدت علم به قبح گناه باعث عدم گناه می شود پس چرا به دیگران این علم زیاد داده نشده تا بتوانند از گناه دوری کنند؟ این مطلب چگونه با عدالت می سازد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: خداوند می داند اهل البیت «علیهم السلام» آمادگی پذیرش آن عصمت موهبی را جهت هدایت مردم دارند. لذا از قبل آنها را جهت این امر تربیت می کند. در رابطه با مدهایی که به پیامبر خدا «صلوات الله علیه و آله» می شود داریم:

۱- «مدهای قبل از بعثت: مدهای قبل از بعثت موجب می شود تا اولاً: با حفظ رسول خدا - از هرگونه لغزشی که عرف جامعه از پیامبر خدا انتظار ندارند - در قبل از بعثت، کارنامه نبی جهت انجام مأموریتش از هرگونه ضعفی پاک باشد و در مأموریتی که بناست به عهدهی آن حضرت گذاشته شود به بهترین نحو موفق شود. و چون خدا می داند این شخص با پای خود و با انتخاب خود - در عین این که مسیر ولایت را طی می کند - شایستهی ابلاغ دین می گردد، مواظبت های را قبل از بعثت نسبت به او اعمال می کند تا در تحقق نبوتش به کارش آید و موانع راه از قبل برطرف شده باشد. ثانیاً: از طریق آن مدها که قبل از بعثت به پیامبر خدا می شود، نفس آن حضرت ظرفیت پذیرش حقایق عظیم موجود در وحی را پیدا می کند تا وحی را کامل بگیرد و کامل برساند. در همین رابطه حضرت علی (ع) می فرماید: «... وَ لَقَدْ قَرَنَ اللَّهُ بِهِ مِنْ لَدُنْ أَنْ كَانَ فَطِيماً أَعْظَمَ مَلِكٍ مِنْ مَلَائِكَتِهِ يَسْلُكُ بِهِ طَرِيقَ الْمَكَارِمِ وَ مَحَاسِنِ اخْلَاقِ الْعَالَمِ، لَيْلَهُ وَ نَهَارَهُ» [۱] از همان لحظه ای که پیامبر (ص) را از شیر گرفتند، خداوند بزرگترین فرشتهی خود را مأمور تربیت آن حضرت کرد تا شب و روز، او را به راه های بزرگواری و راستی و اخلاق نیکو راهنمایی کند.

پس نتیجه می‌گیریم خداوند با علم به شایستگی‌های پیامبر (ص) از ابتدا پیامبر خود را پرورانده تا مستعد دریافت بزرگترین پیام برای بندگانش بشود و از طریق نفس مقدس آن حضرت ما بتوانیم به دین خدا دست یابیم.

۲. مدد‌های بعد از نبوت: مدد‌های بعد از نبوت عبارت است از کمک‌های خاصی که به پیامبر می‌شود جهت حفظ او و موفقیت او تا مردم از پیامبری پیامبر محروم نشوند. اگر این مدد‌ها نبود هدایت بشر مختل یا منقطع می‌گشت و در همین راستا خداوند جان پیامبر (ص) را از خطرات حفظ می‌کند و یا توطئه‌ها را خنثی و یا شایعات را به آن حضرت خبر می‌دهد ولی در همه‌ی این احوالات وظیفه‌ای را که به عهده‌ی مسلمانان و یا شخص پیامبر است به خود آن‌ها واگذار می‌کند.

بر اساس همان مبنایی که خداوند برای انسان‌ها پیامبر می‌فرستد، جهت تبیین و ادامه‌ی دین، امامان را مأمور می‌کند، در این حالت هم فقط کسی را که به مقام قرب الهی رسیده است برای امامت تجهیز می‌نماید. همین قیاس را برای امام نیز می‌توان در نظر گرفت. موفق باشید

[۱]- نهج البلاغه، خطبه‌ی ۱۹۳. (خطبه قاصعه - ۲۳۴).